

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА О ОБЈАВЉИВАЊУ ПРЕСУДЕ
састављен дана 15. новембра 2019. године

Председник већа: 15.11.2019. година, 14:00 часова.

Објављивање пресуде у предмету Вишег суда у Београду-Одељење за ратне злочине, К-По₂ 11/17 против оптуженог **Плавањац Јоје** због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ и оптуженог **Наранчић Здравка** због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ у помагању, у вези члана 24 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва – Тужитељства Босне и Херцеговине, Посебно одељење за ратне злочине Т20 0 КТР30006572 13 од 31.12.2013, године, потврђена дана 07.01.2014. године, а преузета и уређена оптужницом Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО-4/17 од 26.12.2017. године.

Констатује се да су на објављивање пресуде приступили:

-заменик тужиоца за ратне злочине доктор Бруно Векарић.

Присутни оптужени:

Јоја Плавањац,
Здравко Наранчић,

Браниоци оптужених:

-за оптуженог Јоју Плавањаца, адвокат Александар Ивковић,

-за оптуженог Здравка Наранчића, адвокат Јасминка Кузовић.

Објављивању пресуде присуствују у публици [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED].

Устаните.

Након већања и гласања, веће је донело, а председник већа

У ИМЕ НАРОДА

јавно објављује

ПРЕСУДУ

Оптужени ЈОЈА ПЛАВАЊАЦ, са личним подацима као у спису,

Оптужени ЗДРАВКО НАРАНЧИЋ, са личним подацима као у спису,

КРИВИ СУ

Што су:

За време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, који се водио између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од 1992. године до 1995. године, као припадници Војске Републике Српске, кршили правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) и члана 147 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (која је ратификована Одлуком Народне скупштине ФНРЈ „Службени лист ФНРЈ“ број 24/50) и одредбе члана 4 тачка 2а и тачка 2б Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 08.06.1977. године („Службени лист СФРЈ“ број 16/78 – међународни уговори) оптужени Јоја Плавањац вршио убиства цивила у чему му је са умишљајем помогао оптужени Наранчић Здравко, на тај начин што су дана 03.08.1992. године у поподневним часовима у оформљеном војном затвору у Основној школи „Петар Кочић“ општина Босанска Крупа и то:

Оптужени Наранчић Здравко, као припадник чете Војне полиције 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, за време док је обављао дужност стражара у основаном војном затвору у просторијама Основне школе „Петар Кочић“ у Босанској Крупи, у коме су били притворени цивили припадници бошњачког народа са подручја општина Босанска Крупа, Сански Мост и Бихаћ, иако је био дужан да као стражар затвора заштити затворене цивиле и онемогући улазак у затворске просторије неовлашћеним лицима, омогућио је да у просторије затвора уђе наоружан аутоматском пушком оптужени Плавањац Јоја, припадник Трећег батаљона 11. Крупске лаке пешадијске бригаде Војске Републике Српске, који је тражио притвореног [REDACTED] који је претходних дана лишио живота његову мајку, а који је већ био одведен у притвор у Бања Луку, тако што је са кључем који му је био поверен као стражару откључао улазна врата школе, а по уласку Плавањац Јоја у просторије затвора, оптужени Наранчић Здравко је откључао и отворио врата просторије у којој је био притворен сада покојни [REDACTED] са другим цивилима припадницима бошњачког народа и извео [REDACTED] и откључао и отворио врата просторије у којој су држани затворени цивили припадници бошњачког народа, које су стражари називали група „ЈОКС“, иако је био свестан да ће оптужени Плавањац Јоја према овим цивилима извршити насиље, укључујући и убиства па је на то пристао, што је оптужени Плавањац и учинио у чему је са умишљајем помогао оптужени Наранчић Здравко, тако што је, најпре, по изласку сада покојног [REDACTED] из просторије у којој је био затворен, истог одвео у фискултурну салу школе питајући га, најпре, зашто је заустављао његовог стрица [REDACTED], а затим је у њега пуцао из аутоматске пушке и лишио га живота, а након тога је дошао до претходно откључане друге просторије и одмах по отварању врата пуцао из аутоматске пушке у притворена лица у овој [REDACTED]

[REDACTED] и лишио их живота, чија су тела током 2006. године пронађена и ексхумирана из природне јаме зване „Звечарка“ на подручју Лушци Паланке, општина Сански Мост, а након тога је несметано изашао из затвора у просторијама Основне школе „Петар Кочић“ што му је оптужени Наранчић Здравко омогућио,

-чиме је оптужени Плавањац Јоја извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ,

А оптужени Наранчић Здравко кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у помагању у вези члана 24 КЗ СРЈ.

Па их суд применом наведеног законског прописа и одредби члана 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, а у односу на оптуженог Наранчић Здравка и одредби члана 24 КЗ СРЈ

О С У Ћ У Ј Е

Оптуженог Јоју Плавањаца на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година,

Оптуженог Здравка Наранчића на казну затвора у трајању од 7 (седам) година.

На основу члана 261, 262 и 264 ЗКП оптужени Плавањац Јоја **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** да овом суду на име паушала плати износ од по 20.000,00 динара, а оптужени Наранчић Здравко износ од 10.000,00 динара у року од 15 (петнаест) дана од дана правоснажности пресуде под претњом извршења, а оптужени се обавезују и на плаћање трошкова кривичног поступка, чија ће висина бити одређена накнадно посебним решењем.

На основу члана 258 став 4 ЗКП оштећени **СЕ УПУЋУЈУ** на парницу ради остварења имовинско-правног захтева.

Седите.

Оптужницом Тужилаштва – Тужитељства Босне и Херцеговине, Посебно одељење за ратне злочине број Т20 0 КТР30006572 13 од 31.12.2013. године а која је потврђена дана 07.01.2014. године, а затим преузета и уређена оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО-4/17 од 26.12.2017. године, оптуженом Јоји Плавањацу стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, а оптуженом Здравку Наранчићу помагање у извршењу наведеног кривичног дела у смислу члана 24 КЗ СРЈ.

Оптуженима је стављено на терет да су ово кривично дело извршили за време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, који се водио између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од 1992. до 1995. године, као припадници Војске Републике Српске, да су кршили правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) и члана 147 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (која је ратификована Одлуком Народне скупштине Федеративне Народне Републике Југославије, а објављена у „Службеном листу Федеративне Народне Републике Југославије“ број 24/50), на тај начин што су у првој половини августа 1992. године у поподневним часовима у Основној школи „Петар Кочић“ општина Босанска Крупа, у којој је основан војни затвор, а у просторијама ове школе држани затворени цивили припадници

бошњачког народа са подручја општина Босанска Крупа, Сански Мост и Бихаћ, оптужени Плавањац Јоја лишио живота [REDACTED]

[REDACTED], цивиле припаднике бошњачког народа, које су стражари називали група „ЈОКС“, пуцајући у њих из аутоматске пушке након што су откључана и отворена врата просторије у којој су били затворени, а након тога да је лишио живота и цивила припадника бошњачког народа [REDACTED], који је по наређењу изашао из друге просторије у којој су били затворени и други цивили припадници бошњачког народа, кога је одвео у фискултурну салу школе и у њега пуцао из аутоматске пушке, након чега је напустио просторије школе, а оптужени Здравко Наранчић да је као припадник чете Војне полиције 11. Крајишке лаке пешадијске бригаде за време док је обављао дужност стражара у овом затвору, свесно омогућио и помогао оптуженом Плавањац Јоји да изврши убиства наведених цивила, тако што је, најпре, кључем који му је био поверен као стражару, откључао улазна врата школе и омогућио да у просторије затвора уђе наоружан аутоматском пушком оптужени Плавањац Јоја, а затим откључао и отворио врата просторије у којој су били затворени цивили припадници бошњачког народа такозвана група „ЈОКС“ које је оптужени Плавањац Јоја лишио живота пуцајући у њих из аутоматске пушке, а након тога заједно са оптуженим Плавањац Јојом отишао до друге просторије затвора у којој су били затворени цивили бошњачке националности и након што је откључао и отворио врата ове просторије гласно затражио да изађе [REDACTED], кога је по изласку из просторије оптужени Јоја Плавањац одвео у фискултурну салу школе где је у њега пуцао из аутоматске пушке и лишио га живота, а затим оптуженом Плавањац Јоји омогућио да несметано изађе из затвора и просторија школе „Петар Кочић“.

Оптужени Јоја Плавањац и оптужени Здравко Наранчић испитани у истражном поступку пред замеником тужиоца за ратне злочине, на припремном рочишту и на главном претресу, изјаснили су се да нису извршили кривична дела за које су оптужени.

У овом кривичном поступку биле су неспорне одлучне чињенице:

Да се у време овог догађаја водио немеђународни унутрашњи оружани сукоб на територији Босне и Херцеговине између оружаних формација српског, бошњачког и хрватског народа, који је трајао у периоду од 1992. године до 1995. године. Одлуком Председништва Републике БиХ на седници одржаној 20. јула 1992. године проглашено је ратно стање на територији Босне и Херцеговине, што је објављено у “Службеном листу” БиХ број 7 дана 20.06.1992. године, а укинута је одлуком Председништва БиХ 22. децембра 1995. године и ступила је одмах на снагу, што је објављено у “Службеном листу” Републике БиХ број 50 од 28.12.1995. године.

Оптужени нису оспоравали да су у време овог догађаја били припадници Војске Републике Српске, оптужени Јоја Плавањац припадник 11. Крупске лаке пешадијске бригаде. У датом исказу оптужени Јоја Плавањац је навео да је рат у општини Босанска Крупа отпочео априла месеца 1992. године када је он позван од стране Српске демократске странке и ангажован, а почетком августа 1992. године био је припадник Војске Републике Српске са чином капетана у јединици Трећег батаљона где је имао функцију заменика команданта. Оптужени Здравко Наранчић је био припадник Војне полиције 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, а у датом исказу је потврдио да је био припадник Војске Републике Српске од 21. априла 1992. године

када је отпочела операција на територији општине Босанска Крупа, а након што је део града ослобођен, ступио је у редове Војне полиције и у време овог догађаја био је стражар у импровизованом војном затвору основаном у Основној школи “Петар Кочић” у Босанској Крупи, у коме су били притворени цивили муслиманске народности, као и цивили и војници српске народности. Потврдио је да је оптужени Јоја Плавањац био припадник Војске Републике Српске у чину капетана. Њихово припадништво Војсци Републике Српске потврђује и писмена документација у спису.

Оптужени нису оспоравали да су у време овог догађаја у затвору који се налазио у основној школи “Петар Кочић” на територији општине Босанска Крупа били затворени припадници бошњачког народа са подручја општине Босанска Крупа, Сански Мост и Бихаћ, да је у једној од притворских просторија био затворен са другим припадницима бошњачког народа [REDACTED] из села Јасенице, а да је у једној од притворских просторија било затворено десет младића припадника бошњачког народа, које су стражари називали припадницима такозване групе “ЈОКС”. Оптужени Здравко Наранчић је изјавио да су десет до петнаест дана пре овог догађаја почетком или крајем јула месеца 1992. године у овај импровизовани затвор доведени припадници групе “ЈОКС” за које претпоставља да су се пребацивали из Санског Моста на своју територију коју је делила река Уна, наводећи да су приликом хапшења била наоружани и у униформама.

Као време извршења овог кривичног дела у оптужници се наводи прва половина августа 1992. године.

Саслушани сведоци, очевици овог догађаја нису могли да одреде тачан датум догађаја и у односу на ову одлучну чињеницу различито су се изјашњавали, а већина од њих је у исказима одредила да се догађај одиграо почетком или у првој половини августа месеца 1992. године.

Оптужени Плавањац Јоја, саслушан по замолници Кантоналног тужилаштва Унско-санског кантона Бихаћ дана 14.03.2011. године и на главном претресу дана 07.06.2018. године изјавио је да је дана 03.08.1992. године, а што је било два дана након страдања његове мајке која је убијена дана 01.08.1992. године, на захтев свог оца да га одведе у Основну школу “Петар Кочић” у Босанској Крупи јер има сазнања да се у тој школи која је коришћена као притвор налази убица његове мајке – [REDACTED] [REDACTED], у поподневним сатима са оцем дошао до школе. Оптужени Наранчић Здравко је на главном претресу дана 07.06.2018. године одредио да је то било око 18-19 часова. Стога је суд налазећи да су оптужени били међусобно сагласни у односу на ову одлучну чињеницу, у изреци пресуде изменио диспозитив оптужнице и прецизирао време извршења кривичног дела на дан 03.08.1992. године.

Оптужени Јоја Плавањац није оспоравао да је затвор био закључан и да је овом приликом био наоружан аутоматском пушком. У исказима датим у истражном поступку и непосредно на главном претресу изјавио је да је тога дана када су лишена живота лица наведена у оптужници дошао до школе „Петар Кочић“ у Босанској Крупи у којој се налазио војни затвор, да је школа била закључана, да је тада на дужности био стражар Здравко Наранчић кога је он познавао из виђења и који је кроз затворена врата питао шта им треба и да је затим, на његову молбу, отворио врата. Од наоружања он је тада имао аутоматску пушку, а потврдио је да су у импровизованим затворским просторијама у овој школи била смештена лица, припадници бошњачког народа,

наводећи да су тада то били цивили и лица у униформама који су похватани у дубини територије.

Оптужени Јоја Плавањац је оспоравао наводе оптужбе да је тада по уласку у оформљени војни затвор у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи лишио живота притворене цивиле бошњачког народа наведене у оптужници. У датим исказима је тврдио да је тада дошао са својим оцем ██████████, који је преминуо 30. или 31. октобра 1999. године, а на молбу свог оца који му је саопштио да има сазнања да је у школи „Петар Кочић“ притворен ██████████ убица његове супруге и обзиром да његов отац није имао возило, замолио га је да га одвезе до школе јер жели да разговара са ██████████ и да сазна зашто је убио његову супругу. И у исказу датом у истражном поступку и непосредно на главном претресу тврдио је да је његов отац тада био наоружан аутоматском или полуаутоматском пушком из које је по уласку у просторије затвора пуцао у ██████████ на улазу у физкултурну салу, у ком моменту су се он и оптужени Наранчић налазили на пар метара од њега удаљени у просторији у холу из које се улазило у друге просторије у којој су стражари држали документацију, а у моменту када му је оптужени Наранчић на његов захтев показивао документацију да би му доказао да се ██████████ тада није налазио у овом затвору, а да је након пар секунди његов отац појединачном палбом пуцао на притворена лица у другој просторији. Након тога је оца извукао на улазна врата школе до возила којим су дошли. На главном претресу потврдио је да након пуцњаве стражар Наранчић није покушао ни њему ни његовом оцу да одузме оружје, нити да спречи то што се десило. Није покушао ни да их заустави када су излазили из школе, нити је на улазу било неке страже.

Навод одбране оптуженог Плавањац Јоје да је у време овог догађаја у војни затвор у просторијама Основне школе „Петар Кочић“ у Босанској Крупи дошао са својим оцем ██████████, да је отац оптуженог Плавањац Јоје – ██████████ лишио живота најпре ██████████ у физкултурној сали, а затим да је испалио између 10 до 12 метака у цивиле припаднике бошњачког народа притворене у другој просторији, потврдио је и у исказу датом у истрази и непосредно на главном претресу и оптужени Наранчић Здравко.

Ове наводе оптужених суд је оценио као неистините и исконструисане од стране оптуженог Плавањац Јоје у циљу избегавања своје кривичне одговорности, а оптуженог Наранчић Здравка у циљу олакшања процесног положаја оптуженог Плавањац Јоје, а тиме и свог процесног положаја.

Ово са разлога што су ови наводи одбране оптужених у супротности са изјавама сведока испитаних, најпре, пред Управом полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-санског кантона МУП БиХ, ██████████

██████████, исказом сведока ██████████ на записнику пред истражним судијом Кантоналног суда у Бихаћу, исказима сведока ██████████, датим на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ, исказом сведока ██████████ датом на записнику пред Тужилаштвом БиХ у Сарајеву, од којих нико у својим исказима не помиње оптуженог ██████████ као актера овог догађаја. Сви наведени испитани сведоци тврдили су у својим исказима да су након овог догађаја чули да је убиства притворених цивила бошњачког народа у затвору у школи „Петар Кочић“ у

Босанској Крупи извршио оптужени Јоја Плавањац и да се у вези са овим убиствима ни једно друго име није спомињало. Осим наведеног из датих исказа сведока – очевидаца овог догађаја, а тада притвореника овог затвора [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], утврђено да су лично видели и чули оптуженог Јоју Плавањаца након што су се отворила врата просторије у којој су се налазили заједно са покојним [REDACTED], када су видели да на вратима стоји и држи кваку оптужени Здравко Наранчић, а поред њега на вратима стоји оптужени Јоја Плавањац, по њиховом опису, зајапурен у лицу, са брковима, у униформи, заврнутих рукава и наоружан, а према изјавама ових сведока оптужени Јоја Плавањац је сада покојном [REDACTED] наредио и да изађе.

Сведок [REDACTED] у свом исказу је навео да су се отворила врата њихове учионице која су се налазила директно испред њега и да је препознао свог комшију Јоју Плавањаца да стоји сав зајапурен, црвен у лицу, у војничкој униформи заврнутих рукава, а да је по изласку [REDACTED] из ове притворске просторије након што су се за њим затворила врата, јако добро чуо глас Јоје Плавањаца који је питао [REDACTED] „Ко је оставио мог стрица [REDACTED]?“, да није чуо одговор [REDACTED], али да је чуо два пуцња и тупи пад на под, а након тога [REDACTED] се више није вратио у њихову учионицу, те Јоју сматра одговорним за [REDACTED] даљу судбину. Затим је чуо кораке који одлазе дуж ходника, а након тога десет појединачних пуцњева, а касније је чуо да су убијени и младићи из групе „ЈОКС“ које након тога више није видео. У претходно датом исказу је навео и да је Јоју Плавањаца познавао од раније јер је био у Територијалној одбрани у војсци.

Сведок [REDACTED] изјавио је у свом исказу да је по отварању врата притворске просторије у којој се налазио на вратима видео стражара Наранчића, а након што се он измакао иза њега је угледао Јоју Плавањаца, у маскирној униформи са аутоматском пушком са преклопним кундаком на рамену, да је Јоја погледао све људе у просторији а затим показао на [REDACTED], да је [REDACTED] након тога изашао, да је чуо разговор и да је оптужени Јоја Плавањац питао [REDACTED] зашто је зауставља његовог стрица, а након што му је [REDACTED] одговорио да је то учинио само ради контроле и да га је одмах пустио, чуо је један пуцањ, по његовој процени из аутоматске пушке, а затим шкрипу чизама кроз ходник која је престала на дну ходника, а након тога пуцњава из правца просторије у којој је била притворена група „ЈОКС“. Обзиром да је пуцњава личила на претходну претпоставља да је и тада пуцано из аутоматске пушке. Наредног дана је са осталима из просторије у којој се налазио, пребачен у просторију у којој су претходно били припадници групе „ЈОКС“ у којој је тада видео комадиће меса, костију, крви и рупе од метака у зиду. Ове наводе исказа сведок [REDACTED] поновио је и непосредно на главном претресу указујући и да је познавао оца Јоје Плавањаца – [REDACTED] који је био болничар и да је сигуран да он тада није са својим сином оптуженим Јојом Плавањцем дошао у овај затвор јер би га препознао. [REDACTED] није виђао у току, као ни након ратних збивања у Босни и Херцеговини. Врата притворске просторије у којој је он био затворен отворио је лично Јоја Плавањац, а затим је [REDACTED] одвео у фискултурну салу где је чуо да га испитује у вези брата Зијада пре него што је чуо пуцањ из правца фискултурне сале. Тога дана на вратима просторије видео је само Јоју Плавањаца и Здравка Наранчића, а [REDACTED] уопште није видео.

Сведок [REDACTED] је изјавио да је тога дана чуо галаму из ходника, псовање и да неко пита за [REDACTED] или [REDACTED], да му се тај глас учинио познатим и да је

лично на глас Плавањац Јоје, а након што су се отворила врата на притворској просторији у којој се налазио, а у којој је био и сада покојни ██████████, видео је да је врата држао за кваку Наранчић Здравко а иза њега је угледао у ходнику Јоју Плавањаца у прашњавој маскирној униформи са заврнутим рукавима са пиштољем за појасом, црвеног и знојног лица, који је носио краће и уређене бркове. Након што је ██████████ по позиву изашао из просторије чуо је кораке да одлазе ка фискултурној сали, а затим из фискултурне сале Јојин глас да испитује сада покојног ██████████, а затим и пуцањ. Након тог пуцња чуо је кораке кроз ходник, а затим из правца свлачионице у којој су били притворени младићи из групе „ЈОКС“ вику, галаму и глас Јоје Плавањаца који говори „Устајте на ноге, уза зид“, а након тога појединачну пуцњаву, да пуцње није бројао, али да претпоставља да је било десет пуцњева јер се у тој просторији налазило десет момака. Пар дана касније када су пребачени у ову просторију, видео је на зидовима трагове од метала, да је отпао малтер, трагове крви и косе по зидовима. Ове наводе сведок ██████████ поновио је и на главном претресу наводећи и да је оптужени Јоја Плавањац тога дана био полупијан, бесан и сав излуђен и да је након тога настао масакр у школи. На главном претресу овај сведок је изјавио и да је познавао Јојиног оца ██████████ веома добро, да тога дана није видео ██████████, нити је чуо да је било ко уопште спомињао његово име, да се тога дана чуло само име Јоја.

Сведок ██████████ детаљно је у свом исказу објаснио да је притвореник из притворске просторије у којој се и он налазио ██████████ гледао кроз прозор у двориште школе и рекао „Откуд Јоја овде“, а када је сам погледао кроз прозор видео је њему непознатог човека у маскирној униформи, заврнутих рукава кошуље, који је у руци носио аутоматску пушку са преклопним кундаком који је био висок, средње грађе, црне косе, имао је бркове и сам је пешке долазио ка школи, а по доласку до улазних врата тражио стражара Наранчића да отвори врата да види затворенике. Овај сведок је чуо дешавања у притворској просторији у којој су се налазили младићи које су називали група „ЈОКС“ које је у свом исказу детаљно описао и навео да је чуо репетирање пушке и десет појединачних пуцњева, а након тих пуцњева препирку између Јоје и Наранчића, при чему је препознао Наранчићев глас и да говори „Шта си учинио, Јоја, шта учини“, а затим кораке и позивање имена ██████████ или ██████████, отварање врата на почетку ходника и речи „У дворану“, а недуго затим пуцањ који је долазио из дворане.

Сведок ██████████ у време овог догађаја притвореник затвора у Основној школи „Петар Кочић“ у свом исказу је изјавио да је по завршетку рата остао у контакту са ██████████ и ██████████, са којима се повремено састајао и да су му они испричали да је младиће из групе „ЈОКС“ и ██████████ убио Јоја Плавањац кога су они познавали, обзиром да су из Босанске Крупе и околине као и Јоја.

Сведок ██████████, очевидац овог догађаја, као притвореник затвора у Основној школи „Петар Кочић“ је у исказу датом у истражном поступку детаљно описао распоред притвореника у притворским просторијама овог затвора и навео да је он био затворен у просторији која се налазила од улаза у лево у ходник, одмах до просторије у којој су боравили стражари, да је у просторију од улаза десно са притвореницима из Поткалина, Дубовика, био затворен убијени ██████████, као и испитани сведоци у овом поступку ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, а да је почетком јула 1992. године у затвор доведено десет младића

који су смештени у задњу просторију која је била до просторије у којој је он био затворен. У првој половини августа месеца пред вече у затвор је дошао Плавањац Јоја, кога је познао по гласу јер га је познавао пре рата и чуо је да га је тада дежурни стражар Наранчић Здравко ословљавао са Јоја. Чуо је рафалну пуцњаву, људске крике, а у исто време када је чуо два-три појединачна пуцња чуо је и глас Наранчића да виче „Немој то радити, Јоја“ и Јојине речи „Хоћу, не бојим се ни генерала, ни суда“. Ове наводе сведок [REDACTED] поновио је и испитан на главном претресу, наводећи да Јоју Плавањаца познаје, обзиром да је радио у Војном одсеку у Крупи, а поред тога родбина Јоје Плавањаца живела је преко пута његове куће и виђао га је када им је долазио у посету. Познаје оца Јоје Плавањаца, али је заборавио његово име. Након предочавања сведоку [REDACTED] навода одбране оптуженог Јоје Плавањаца изјавио је да је све те људе побио Јоја Плавањац а не његов отац, да су му притвореници који су били у соби са [REDACTED], [REDACTED] и остали Јасеничани рекли да су видели да Јоја Плавањац [REDACTED] изводи из њихове просторије и одводи га у физкултурну салу где га је потом и убио. И у исказу датом у истражном поступку и на главном претресу изјавио је да је кроз прозор притворске просторије у којој се налазио видео одлазак Јоје Плавањаца, али да није видео да је његов отац овом приликом био са њим.

Сведок [REDACTED] у време овог догађаја припадник Војне полиције Војске Републике Српске на подручју Босанске Крупе који је и сам био стражар формираног затвора у Основној школи „Петар Кочић“ у датом исказу је навео да се сећа да је од својих колега полицајаца чуо да су се десила убиства у Основној школи „Петар Кочић“ за време када његов вод није био на стражи, да он тада није био на дужности али да је чуо да је та убиства извршио Јоја Плавањац и то из разлога што је дошао у затвор да тражи убицу своје мајке, а пошто истог није пронашао побио је затворене цивиле. О томе се није одмах причало, али се сазнало шта се десило. Пре овог догађаја дешавало се да види Јоју али га после тога није виђао. Према његовим сазнањима у вези тих убистава спомињало се само име Јоје Плавањаца и никог другог.

И сведок [REDACTED] који је у време овог догађаја био на функцији Ратног председништва и председника СО Босанска Крупа у свом исказу је навео да је од свих лица са којима је разговарао сазнао да је злочин у војном затвору у школи „Петар Кочић“ извршио Јоја Плавањац припадник Крупске бригаде по чину резервни капетан, да му је Здравко Наранчић који је био војни полицајац и који је обезбеђивао затворенике отворио врата и врата просторија у којима су та лица била затворена, да је знао [REDACTED] као доброг човека који је био пријатељ са [REDACTED] и врло честит човек и да је био љут на сина Јоју што је [REDACTED] убио. Лично му је познато да је Тофик правио кућу Јоји у Босанској Крупи јер је био добар грађевинац, а познавао је и десеторицу од једанаест жртава које описује као честите људе који нису правили никакве проблеме.

Сведок [REDACTED] у време овог догађаја, командир једног од водова чете Војне полиције чији је основни задатак био обезбеђење затвора формираног у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи и других објеката у граду, у исказу датом у истражном поступку је навео да има посредна сазнања да је Јоја Плавањац дошао у школу да тражи лице које је убило његову мајку, а обзиром да га није пронашао у школи побио је неке од затворених цивила. Много касније након више месеци од тог догађаја причало се да је те људе побио Јоја Плавањац који, по његовим сазнањима, поводом тих убистава није лишаван слободе, а у време када се о томе

почело причати а и касније, није се спомињало ниједије друго име које би се доводило у везу са овим убиствима у Основној школи „Петар Кочић“ изузев имена Јоје Плавањца.

Сведок [REDACTED] у време овог догађаја начелник Штаба и заменик команданта 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, а по сопственој изјави кум оптуженог Јоје Плавањца, са којим је пре рата радио у општинском штабу Територијална одбрана Босанска Крајина и био је претпостављени оптуженом Јоји Плавањцу, а познаје и његовог оца [REDACTED] који је радио као болничар у амбуланти у Јасеници. У исказу датом у истражном поступку детаљно је објаснио сукоб који је постојао између оптуженог Јоје Плавањца и сада покојног [REDACTED], да је он познајући преку нарав оптуженог Јоје Плавањца, посебно да је када би попио био веома непријатан и дрчан и да је бесан на [REDACTED], успео да га одговори од било каквог сукоба са њим у заостреној политичко-безбедоносној ситуацији каква је била у то време у Босанској Крупи. Сведок [REDACTED] је у исказу датом у истражном поступку детаљно описао понашање оптуженог Јоје Плавањца у канцеларији команданта бригаде [REDACTED], у коју је дошао по позиву команданта након овог догађаја у августу месецу 1992. године наводећи да је стекао утисак да је командант био узнемирен и нестрпљив, да је оптужени Јоја Плавањац изгледао још потиштеније и јадније него после убиства своје мајке које се догодило неколико дана пре тога, да је од [REDACTED] сазнао да се догодило нешто страшно у војном затвору у Босанској Крупи, да постоји сумња да је Јоја повезан са тим догађајем, да је разумео да је командант желео да обави разговор са Јојом, а да је Јоја иако је у то време обављао дужност командира Команде стана у Штабу бригаде, одбијао разговор уколико и он ту није присутан. На његово питање шта се догодило, Јоја је само кратко једва разумљиво неколико пута поновио име [REDACTED] и за време док је он на питање команданта „шта то значи?“, објашњавао догађај пре рата, Јоја је седео на столици оборене главе. У канцеларији команданта задржали су се пола сата, а ни командант [REDACTED], ни Јоја, ни у ком контексту нису поменули Јојиног оца [REDACTED], а Јоја је све време трајања тог разговора седео на столици у углу канцеларије видно потрешен држећи руке на коленима. Много година касније када је сведочио у кривичном поступку који је вођен против [REDACTED] пред судом БиХ чуо је од људи из Босанске Крупе да је Јоја учествовао у убиствима у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи када је убијено једанаест затвореника. После овог догађаја Јоја је и даље био на списку Крупске бригаде, али те послове није обављао.

Сведок [REDACTED] је изјавио да је након овог догађаја од других људи, међу осталима и од [REDACTED] чуо да је предметна убиства извршио Јоја Плавањац. Сведок [REDACTED] је изјавио да је од [REDACTED] чуо да је ова лица лишио живота капетан 1. класе из Дубовика. Јоја Плавањац је био капетан 1. класе у резерви. Рођен је у Дубовику, а нико од испитаних сведока није изјавио да је овом приликом у затвору у Основној школи «Петар Кочић» видео, нити чуо, оца оптуженог Јоје Плавањца, Лазу Плавањца, нити је чуо да се спомиње име Лазе Плавањца.

Суд је оценио веродостојним исказе сведока Герзић Мехмеда, [REDACTED], [REDACTED], као и исказе сведока [REDACTED], [REDACTED] дате у истрази, налазећи да су логични и убедљиви, и међусобно се потврђују и допуњују, па је на основу истих са извесношћу утврдио чињеницу да је убиства једанаест цивила припадника бошњачког народа у војном затвору у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи дана 03.08.1992. године извршио оптужени Јоја Плавањац.

У конкретном случају суд је имао у виду чињеницу да је кривично дело које је предмет овог поступка учињено пре више од двадесет седам година, да су напред наведени сведоци били заточени у војном затвору у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи у време извршења кривичног дела, били су изложени великом страху за сопствени живот и стресу и очају, будући да су се налазили у безизлазној ситуацији присуствујући ликвидацији других затвореника. С тога је по налажењу суда, немогуће очекивати да о појединостима догађаја, његовој хронологији, чињеницама које су претходиле догађају и дешавањима након овог догађаја, исказују на потпуно сагласан начин. А управо по налажењу суда, потпуна сагласност исказа ових сведока упућивала би на чињеницу да су усаглашавали исказе за потребе поступка, односно да су припремани. Протек времена од догађаја јасно доводи до немогућности да се исприча иста прича са истим детаљима, јер се исти могу заборавити или помешати неки детаљи самог догађаја, а посебно они детаљи који ни по чему нису карактеристични, да би их сведоци памтили толико дуги временски период, а што не значи да је услед тога нужно обеснажено њихово сведочење о главним и одлучним чињеницама и да ови сведоци не говоре истину, а неподударности у одређеним наводима не чине њихов цео исказ непоузданим. С тога је суд посветио посебну пажњу анализи исказа сведока не дозволивши да се, уколико се појави сумња у веродостојност исказа сведока, протумачи на штету оптужених.

С тога је суд ценио наводе исказа сведока [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] који су на главном претресу изменили наводе претходно датог исказа у односу на одлучне чињенице, да је сведок [REDACTED] на главном претресу изјавио да је касније чуо да је наводно у затвору у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи тада био и отац Јоје Плавањца покојни [REDACTED], да је сведок [REDACTED] на питање браниоца оптуженог Јоје Плавањца дао одговор да је много касније, не сећа се када, кружило име оца Јоје Плавањца а не само Јојино име, да је чуо да је и [REDACTED] био ту или није био ту, не зна, да је сведок [REDACTED] на главном претресу дајући одговор на питање браниоца оптуженог Јоје Плавањца изјавио да је из прича мештана чуо да су са Јојом у затвору у Основној школи тада били и његов покојни отац и чак и стриц, да су сва тројица ишли, да је пред суђење у предмету против [REDACTED] чуо и верзију по којој је [REDACTED] пуцао у [REDACTED], да се сећа да је неко од сведока помињао и [REDACTED], али су сви ови измењени наводи исказа сведока на главном претресу оцењени као неистинити, накнадно исконструисани у циљу олакшања процесног положаја оптуженог Јоје Плавањца. Ово с тога, што је сведок [REDACTED] на питање председника већа од кога је чуо оно што наводи, изјавио да не зна, да је на накнадно питање зашто то није изјавио у претходно датом исказу изјавио да не зна, а затим и да у свему остаје при изјави коју је дао пред надлежним органима БиХ. Сведок [REDACTED] дао је објашњење за измењене наводе свог исказа на главном претресу да у претходно датом исказу пред Тужилаштвом то није изјавио јер тада није био ту и није га то занимало. На захтев суда да се прецизно изјасни да ли је чуо да је тада и [REDACTED] био присутан у затвору у Основној школи, изјавио је да је чуо да је отац Јоје Плавањца био ту, али да он није био ту и да он не може дати одговор, да су једни причали да је био оптужени Јоја, а да су други говорили да је отац, а да он не зна. На питање суда да се изјасни због чега је у претходном исказу изјавио да су у вези ових убистава помињало само име Јоје Плавањца изјавио је „Није ме наводило“ и да можда није имао ни простора ни времена да то каже и да је тада испитиван унакрсно. Није могао прецизно да се изјасни када је чуо да се у вези убистава у затвору у Основној школи „Петар Кочић“ спомињало име оца Јоје Плавањца, наводећи да је то можда чуо у том периоду

али да се ограђује, да не може да прецизира датуме, а када му је указано да је претходни исказ дао током 2012. године када није спомињао оца Јоје Плавањаца иако је упозорен да је дужан да говори истину, изјавио је „Нисам у том моменту слагао, нисам, само сам допунио све, не знам“. Ни сведок [REDACTED] није дао логично и за суд прихватљиво објашњење за промену исказа на главном претресу. Није могао да именује ниједно лице од кога је сазнао да је са Јојом у затвору у Основној школи био и његов покојни отац [REDACTED] а указао је и да о томе није говорио командант [REDACTED], нити је чуо да је тако нешто помињао било ко из војске. Не сећа се ни од кога је после рата чуо да је [REDACTED] пуцао у [REDACTED], ни ко је од сведока у поступку против [REDACTED] помињао [REDACTED], а на питање суда да се конкретно изјасни да ли је неки сведок изјавио да је то урадио [REDACTED], изјавио је да у његовом присуству нико од сведока то није изјавио, да је то чуо од људи, али да никог од кога је то чуо не може да именује.

Са истих разлога суд није прихватио ни наводе исказа сведока [REDACTED] и сведока [REDACTED] који су на предлог одбране испитани на главним претресима у деловима њихових исказа у којима су тврдили и то сведок [REDACTED] да је чуо чаршијске приче да је у затвору у Основној школи „Петар Кочић“ затворене цивиле убио Јојин отац, а сведок [REDACTED] да је касније чуо неке чаршијске приче, да се причало за неког [REDACTED] да је ту дошао. Ово с тога што је сведок [REDACTED], иако је најпре изјавио да се причало о капетану Јоји и његовом оцу да су они направили нешто, навео да нема о томе конкретних сазнања, да се у притвору о томе није причало, нити је било шта о томе чуо од Здравка Наранчића, а затим на питање браниоца оптуженог да ли се име оца Јоје Плавањаца спомињало у чаршијским причама, изјавио је да се не сећа детаља и да ли се његово име у тим причама спомињало, да су све то била само нагађања из кафанских прича, а да он не може да се сети ниједног имена било ког лица од којих је чуо да је то урадио отац Јоје Плавањаца, нити се сећа да ли су то причали мештани или припадници војске и полиције, јер је у то време био млад, није познавао људе и није га то посебно занимало.

И сведоци-оштећени саслушани током овог кривичног поступка [REDACTED] син покојног [REDACTED], [REDACTED] сестра убијеног [REDACTED], [REDACTED] мајка покојног [REDACTED], имају посредна сазнања да је њихове најближе сроднике лишио живота оптужени Јоја Плавањац, као што су то навели у датим исказима.

Оптужени Здравко Наранчић изјашавајући се у овом кривичном поступку није оспоравао да је оптуженом Плавањац Јоји дозволио да наоружан аутоматском пушком уђе у просторије затвора, а изјавио је и да је у присуству оптуженог Плавањац Јоје отварао просторије у затвору у којима су били притворени цивили припадници бошњачког народа и да је након што су они лишени живота, дозволио оптуженом Плавањац Јоји да напусти затвор.

Бранио се да су тада око 18-19 часова у школу дошли Јоја Плавањац и његов отац да траже Србина – [REDACTED], убицу мајке Јоје Плавањаца, да је он тада имао сазнања да је супруга [REDACTED], а мајка Плавањац Јоје, убијена пар дана раније.

У исказу датом у истражном поступку тврдио је да ништа није знао о њиховој намери, да им је рекао да је [REDACTED] одведен у затвор у Бања Луци, да су

они по добијању тог одговора више силом ушли у затвор који он није отворио добровољно него по њиховом захтеву да би их уверио да се [REDACTED] ту не налази. Били су наоружани а пустио их је да уђу са оружјем јер није очекивао да ће се нешто десити, наводећи да су у тај затвор долазили и други војници и паравојне формације и улазили са оружјем. По мирису из уста и њиховом погледу уочио је да су били у алкохолисаном стању, а њихова комуникација са њим је била праћена тензијом и он није могао да им се супротстави и да према њима примени силу. Припадници групе „ЈОКС“ и други цивили војници које је Војска Републике Српске заробила приликом ослобођења града и на другим положајима били су распоређени у три притворске просторије које су биле претходно свлачионице, а он је по њиховом захтеву откључао две просторије у којима су се налазили Муслимани, да би им доказао да онај кога траже није ту, а трећу просторију није отварао. Тврдио је да није стигао да поново закључа врата просторија које је отворио јер је Јоја од њега затражио да види документа у књизи дежурства. Претходно је из прве просторије са десне стране од улазних врата извео [REDACTED] по наредби [REDACTED], који је хтео да прича са њим, иако није било уобичајено да притворенике изводе на захтев лица који им нису директно надређени, али је чуо да је тих ситуација било и раније. [REDACTED] и [REDACTED] је оставио насамо, а са Јојом је отишао у канцеларију да би му показао књиге у којима је наведено да је [REDACTED] одведен у Бања Луку јер се Јоја према њему наредбодавно односио када је од њега тражио да погледа књигу, и није видео шта се дешава са [REDACTED] и [REDACTED]. Када је чуо два пуцња претпоставио је да је Јојин отац – [REDACTED] пуцао и да је убио [REDACTED]. Након тога [REDACTED] је отишао у другу просторију – свлачионицу удаљену три до четири метра од његове канцеларије и пуцао је на људе који су се налазили у тој просторији у тренутку док су он и Јоја у његовој канцеларији гледали књиге, а он се уплашио и није могао да му се супротстави и да га у томе спречи. Испалио је десет-дванаест метака у присутна лица у просторији, нико није преживео, а убијено је десет лица. Он и Јоја су након тога изашли из канцеларије, он је проверио да ли је у овој просторији неко остао жив, а Јоја у ту просторију није улазио. Тврдио је да се не сећа свих детаља како су они изашли из просторије, да ли их је изгурао, да није смео да им се супротставља и да их разоружава јер претпоставља да би и њега убили, а можда и остале затворенике, да су они након тога обојица изашли и више се нису враћали. Он је по њиховом изласку закључо затвор и отишао је у град у команду Војне полиције да их обавести о догађају и о догађају је известио његовог претпостављеног старешину командира [REDACTED]. Није могао да реагује након што је убијен [REDACTED] због положаја у коме се тада налазио у канцеларији са друге стране стола, при чему је Јоја стајао испред њега, а услед збуњености и страха није смео ни да узме оружје. На главном претресу тврдио је да је Јоја био његов надређени, обзиром да је имао чин капетана и да је Јоја могао да му нареди да у неким ситуацијама изврши неку команду, као што је и отварање врата. На главном претресу изменио је наводе претходног исказа наводећи да је након што је [REDACTED] извео у ходник за њим закључао врата, да су у том моменту када је убијен [REDACTED], остали затвореници били закључани, а да су се кључеви налазили у брави са спољне стране, да су сви стражари тако закључавали просторије да би по ноћи могли да пронађу кључ, обзиром да нису имали струје, да је [REDACTED] у моменту када су се он и Плавањац Јоја вратили у канцеларију стражара прошао, да је откључао једну просторију, а затим да је испалио десет-дванаест метака у притворенике који су се у овој просторији налазили. По налажењу суда неприхватљиви су наводи одбране оптуженог Наранчић Здравка да је речи [REDACTED] сматрао наредбом иако му [REDACTED] није био надређен јер је у питању био Јојин отац, имајући у виду да је у овом поступку из изведених доказа поуздано утврђено да отац Јоје Плавањца није ни био присутан на

месту догађаја, а осим наведеног и сам оптужени Наранчић Здравко је претходно у исказу датом у истражном поступку изјавио да мисли да [REDACTED] није имао никакав чин, да је у време догађаја био стар између 58 и 60 година и да је могуће, али не и сигурно, био припадник Војске Републике Српске. Обзиром да је као стражар у затвору био наоружан, неприхватљиви су његови наводи да није могао да спречи оптуженог Плавањац Јоју да уђе у затвор и да према њему примени силу, као и наводи да је Јоја Плавањац био његов надређени, обзиром да је имао чин капетана и да је могао да му нареди да отвори врата. Ови наводи одбране оптуженог Наранчић Здравка оповргнути су наводима исказа сведока [REDACTED], командира једног од водова чете Војне полиције која је била задужена за обезбеђење притвора формираног у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи, који је у датом исказу детаљно објаснио да је основни задатак стражара био спречавање бекства притворених лица, али и чување тих лица, како не би неко неовлашћено ушао у просторије затвора да их злоставља, да су се закључавала врата од зграде која је служила као затвор, као и врата од просторија у којима су били затвореници, а да су кључеве имали само стражари и то је било правило у циљу да нико ко није овлашћен не би могао да уђе у затвор. Било ко да је дошао, наишао би на закључана врата, према изјави овог сведока, а био би пуштен унутра тек када би од стране стражара био легитимисан и када би било утврђено да је овлашћен да уђе унутра. Сведок [REDACTED] објаснио је да је оптужени Јоја Плавањац, као заменик команданта батаљона, био овлашћен да припрема тај батаљон за извршење задатака које би добио од претпостављених, а да није имао никаква овлашћења везано за војну полицију, као ни за војни затвор који се налазио у Босанској Крупи, у Основној школи „Петар Кочић“ који је био двадесет километара удаљен од места Јојиног становања и рада, те да формално гледајући, Јоја није имао никакве надлежности у односу на Наранчић Здравка, који је био стражар у поменутом затвору. На основу наведених чињеница, суд је поуздано утврдио да оптужени Здравко Наранчић, иако је као стражар био дужан да заштити затворене цивиле и онемогући улазак у затворске просторије непозваним лицима, то није учинио, већ је омогућио да у просторије затвора уђе наоружан аутоматском пушком окривљени Плавањац Јоја.

И сведок Милан Вигњевић који је у наведеном периоду обављао дужност стражара у затвору образованом у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи у свом исказу је навео да стражар не би требало да пусти у затвор наоружана униформисана лица без одобрења командира вода као првог претпостављеног старешине.

Утврђене кривично-правне радње оптуженог Наранчић Здравка које оптужени Наранчић није оспоравао потврђују у исказима и сведоци очевици овог догађаја.

Из чињеничног описа изреке пресуде изостављен је навод оптужбе да је оптужени Наранчић Здравко омогућио да тела убијених цивила у вечерњим часовима истог дана буду одвежена из просторија школе, јер ова тврдња оптужбе нема утемељења у изведеним доказима, будући да из исказа сведока који су испитани током поступка, а који су тога дана били заточени у овом затвору, не произлази да је било ко од њих од момента одласка Војне полиције па до момента када су чули звуке камиона и да се нешто вуче дуж ходника, чули глас, нити да је видео оптуженог Здравка Наранчића, који у својој одбрани тврди да је од стране претпостављеног старешине пуштен да иде кући, јер је био под стресом и да је чуо је да су ти људи негде одвежени, док је сведок [REDACTED] изјавио да је након извесног времена по престанку пуцњаве видео кроз прозор да и Наранчић сам одлази преко дворишта школе.

У кривично-правном догађају који је предмет овог кривичног поступка лишено је живота једанаест цивила припадника бошњачког народа и то: [REDACTED]

[REDACTED] чији су посмртни остаци током 2006. године пронађени и ексхумирани из природне јаме зване „Звечарка“ на подручју Лушци Паланке, општина Сански Мост, што је утврђено на основу писаних доказа у списима и то: увидом у Акт-извештај Унско-Санског кантона МУП Бихаћ, ПУ 3 Сански Мост о ексхумацији посмртних остатака од 23.03.2006. године, увидом у Записник о извршеној ексхумацији јаме „Звечарка“ од 28.03.2006. године, сачињен од Центра јавне безбедности Бања Лука, са Фото-документацијом лица места ексхумације мртвих тела из јаме „Звечарка“, село Стјепановићи, Општина Сански Мост, у периоду од 23.03. до 27.03.2006. године сачињеној од стране Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске под наведеном ознаком од 14.04.2006. године, Акт Кантоналног МУП-а Бихаћ, Унско-санског кантона, ПУ-3 Сански Мост о заprimљеним посмртним остацима наведеног броја од 01.08.2006. године упућен Кантоналном тужилаштву Бихаћ, увидом у Списак лица са личним подацима који су ексхумирани из јаме „Звечарка“ Кантоналног МУП, Треће полицијске управе Сански Мост од 13.02.2012. године, увидом у Извештаје др Мирослава Ракочевећа у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ од 05.09.2006. године о обдукцији тела, увидом у записнике о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, и у ДНК извештаје ИСМР-а, исказа сведока [REDACTED], који је поименично набројао све жртве овог кривичног дела са којима је заједно кренуо из свог села према подручју Бихаћа, које је било под контролом Армије БиХ, као и из исказа сведока [REDACTED], који је био заточен у овом затвору где је лично видео [REDACTED], [REDACTED] које је познавао, као и осталих седам младића са Окреча, које сведок није познавао, али му је познато да су сви они били рођаци његове снаје чије је удато презиме [REDACTED], која је као и они из фамилије [REDACTED] и која му је саопштила њихова имена, као и из исказа осталих испитаних сведока - затвореника који су из својих просторија чули пуцње којима су лишена живота наведена лица, који су поједине од њих познавали, а видели су их током боравка у овом затвору.

Чињеницу смрти наведених лица потврђују и Изводи из матичне књиге умрлих општине Сански Мост за сва наведена лица лишена живота, а наведена у изреци ове пресуде, као и Изводи из матичне књиге умрлих општине Босанска Крупа за [REDACTED]. Несагласности у односу на време смрти у Изводима из матичне књиге умрлих или судским решењима о проглашењу лица за умрле и датума извршења ових кривичних дела отклоњене су исказом сведока [REDACTED] који потврђује да су сви они ексхумирани из јаме „Звечарка“ у засеоку Стјепановићи у општини Сански Мост, да је ДНК анализом прелиминарно утврђен њихов идентитет, а да су затим на основу прелиминарне идентификације препознавања антрополошких одлика жртава евентуално делића гардеробе код њих, пронађене сви они идентификовани од стране поступајућег тужиоца, криминалистичког техничара, криминалистичког инспектора вештака судске медицине. Неслагање у погледу времена смрти наведеног у изводима из матичних књига умрлих и времена означеног у оптужници, настало је због примене одредби Закона бивше СФРЈ које предвиђају да се у питању несталих лица, посебно лица нестала у ратним околностима, чињеница смрти може утврђивати и административним

путем без проналаска тела жртава, а у року од годину дана након престанка непријатељства, нестало лице се може сматрати умрлим, односно доказивати ова чињеница у ванпарничном судском поступку, а што се врши у ситуацијама када је потребно да се установи чињеница смрти када породице треба да разреше одређене наследно-правне или породичне односе или уколико је ванпарнични суд у могућности да прецизно утврди датум смрти то се наводи у решењу, а уколико тада није могуће уноси се датум или претпостављена година смрти. Управо на основу таквих решења ванпарничних судова у Босни и Херцеговини издат је веома велики број решења што се углавном дешавало када посмртни остаци жртава још нису били пронађени, нису били идентификовани поузданим ДНК методама. С тога подаци из решења ванпарничних судова нису поуздани за утврђивање времена и места смрти, већ само за утврђивање саме чињенице смрти.

Чињеницу смрти и начин страдања цивила притворених у оформљеном војном затвору у Основној школи «Петар Кочић» у Босанској Крупи потврђује и налаз и мишљење вештака и изјашњење вештака др Жељка Карана који се и на главном претресу изјаснио да је у јами „Звечарка“ пронађено дванаест особа, међу којима су и жртве из оптужнице.

У односу на начин лишења живота лица ексхумираних из јаме „Звечарка“ утврђено је да велики број, дистрибуција и локализација повреда коштаног система са великим степеном сигурности указује на поготке пројектилама испаленим из ручног ватреног оружја, при чему су се особе нашле на снопу рафалне палбе. Пошто нема меких ткива и нема морфолошких карактеристика, улазних, излазних рупа не може се поуздано утврдити механизам повређивања. Идентитет жртава утврђен је ДНК методом, поређењем ДНК посмртних остатака са ДНК родбине, а неспорно да се ради о дванаест особа, скелети одраслих особа мушког пола млађе животне доби, међу којима су све жртве наведене у оптужници.

Вештак Милан Марић - форензичар сагласно наводима доктора Жељка Карана, навео је да је локација повреда била таква да се повређивање очигледно дешавало снопом пројектила, што имплицира да је употребљено аутоматско оружје, будући да се ради о сконцентрисаним погоцима и очито је да су се људи који су били у том простору нашли на сноповима испалених пројектила. Нагласио је да је до овог закључка дошао на основу свог дугогодишњег искуства у раду у струци, а да конкретних елемената за овакав закључак у предметном случају нема, будући да им нису достављене чауре оружја. Једино што се може утврдити јесте да се ради о оружју калибра 7,62 мм, које је било најчешће употребљавано за време трајања ратних дешавања на територији Босне и Херцеговине.

Током поступка била је спорна чињеница да ли су сви припадници групе „Јокс“ лишени живота у исто време и да ли су лишени живота од стране истог извршиоца, као и да ли су сва убиства извршена пре доласка Војне полиције. Наиме, из исказа више сведока, припадника бошњачког народа, који су били присутни у затвору наведеном приликом, произлази да су чули јауке жртава након што је пуцано у припаднике такозване групе „Јокс“ и Тофика Седића и да је након тога неко дошао, да су се чули пуцњи и да су потом јауци престали, при чему се из изјава више њих може се закључити да се овај догађај, без обзира што има и другачијих изјава сведока, одиграо пре доласка војне полиције. С тим у вези, сагласне су изјаве сведока [REDACTED] [REDACTED] е који је чуо: „Иди сада, докрајчи“ и глас [REDACTED] који је коррио

Наранчића, рекавши му „Шта си урадио, Наранчићу, зашто си му то дозволио?“, сведок [REDACTED] је изјавио да је том приликом чуо речи „Иви ово докрајчи“, након чега су се чули додатни пуцњи – два, три, он тврди након доласка војне полиције, [REDACTED] је изјавио да је чуо јауке и позив за докторе, па потом и «Сад ћу вам ја дати спас»... и потом пуцње, два – три, [REDACTED] је чуо «Убиј овог, овај је још жив», [REDACTED] је чуо „Дајте доктора“, а потом још два пуцња. Из наведених сагласних исказа сведока са извесношћу је утврђена чињеница да је након првобитно испалених хитаца у припаднике такозване групе „Јокс“ од стране оптуженог Јоје Плавањаца, било преживелих, након чега се он вратио и са још два до три хица лишио живота преостале жртве које су биле рањене. Да је то учинио пре доласка Војне полиције, суд је утврдио на основу исказа сведока [REDACTED] који је категорички тврдио да су сви пуцњи испалени пре доласка војне полиције, а исто је изјавио и сведок [REDACTED]. Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу изјавио да је читав догађај, од доласка Јоје Плавањаца у затвор до испаливања последњег хица прошло укупно 10-15 минута, а да је након 20 минута чуо [REDACTED] како говори да је дошла Војна полиција. Једино је сведок [REDACTED] изјавио да су хици којима су лишена живота преживела лица из такозване групе „Јокс“ лишена живота након доласка Војне полиције, а након што му је предочен исказ сведока [REDACTED] који је био затворен у истој просторији са њом и који је тврдио супротно, изјавио да сматра да постоје извесне разлике јер је свако од њих овај догађај доживео из свог аспекта, као и услед тога што су били под великим стресом због страха за своје животе. Сходно наведеном суд је поузвано утврдио чињеницу да су сви припадници такозване групе „Јокс“ – десет цивила и [REDACTED] лишени живота од стране оптуженог Јоје Плавањаца пре доласка Војне полиције.

Обзиром да је из исказа сведока [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] који су оптуженог Плавањаца Јоју познавали од раније, као и сведока [REDACTED] који је као са напред наведеним сведоцима био затворен у истој просторији са сада покојним [REDACTED], утврђено да је оптужени Плавањац Јоја најпре лишио живота [REDACTED], а затим и десет младића припадника бошњачког народа такозване групе «ЈОКС» затворених у истој просторији, да су наведени сведоци на идентични начин описали изглед и понашање оптуженог Плавањаца Јоје у тим тренуцима и навели да су након пуцња којима је лишен живота [REDACTED] зачули више пуцњева из просторије у којој су били затворени цивили припадници бошњачког народа такозване групе «ЈОКС», а који редослед преузетих радњи потврђује у свом исказу и сведок [REDACTED] у чији исказ је на главном претресу извршен увид, обзиром да је сведок у међувремену преминуо, да су наводи исказа ових сведока у односу на редослед преузетих радњи оптуженог Плавањаца Јоје у сагласности са редоследом догађаја како то међусобно сагласно описују и оптужени који су једино за преузете радње оптуженог Плавањаца Јоје тврдили да је исте извршио његов отац [REDACTED], суд је утврдио редослед преузетих кривично-правних радњи, односно лишење живота цивила како је то наведено у изреци ове пресуде чиме је измењен диспозитив пресуде у односу на диспозитив оптужнице сагласно утврђеном чињеничном стању. У оптужници је наведено да је оптужени Јоја Плавањац прво лишио живота десет младића такозване групе «ЈОКС», а потом [REDACTED].

Искази сведока [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] који су тврдили да је најпре убијено десет цивила припадника групе «ЈОКС», а након тога [REDACTED], не чини исказе ових сведока непоузданим и неуверљивим у односу на друге одлучне чињенице о којима су се изјашњавали, а у

којим деловима исказа су сагласни са исказима осталих сведока, из којих разлога је суд у осталом делу њихове исказе прихватио као поуздане и веродостојне. Ово посебно имајући у виду околности у којима су се они тада налазили када су могли да чују и опазе чињенице о којима су се изјашњавали изложени неизмерном страху за сопствени живот.

Ценећи наводе исказа оптуженог Наранчић Здравка, наводе исказа сведока

који се односе на околности хапшења и статуса

а у вези са одредбама члана 4 Женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима (III Женевска конвенција) која предвиђа категорије за одређивање статуса ратних заробљеника, суд је прихватио као основан став заменика Тужилаштва за ратне злочине изнет у завршној речи, налазећи да је неосновано од стране одбране оспоравано да су наведена лица били цивили, указујући при том да се радило о ратним заробљеницима.

За постојање кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва довољно је преузимање било које од бројно наведених алтернативно наведених радњи у члану 142 КЗ СРЈ уз кршење правила међународног права, а пасивни субјект, односно жртва кривичног дела је цивилно становништво. Мора постојати блиска повезаност оружаног сукоба и оптуженикових радњи с тим сукобом.

У конкретном случају, утврђене преузете кривично-правне радње оптужени су извршили за време оружаног сукоба према цивилном становништву припадницима бошњачког народа који су у смислу наведених одредби имали статус заштићених лица преузимајући радње које представљају кршење међународног права из члана 3 став 1 тачка а) и члана 147 Четврте Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, поступајући супротно и одредбама члана 4 тачка а) и тачка 2б Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12.08.1949. године о заштити жртва међународних оружаных сукоба од 08.06.1977. године, оптужени Плавањац Јоја је лишио живота једанаест лица у чему му је са умишљајем помогао оптужени Наранчић Здравко који је откључавањем улазних врата затвора оптуженом Плавањац Јоји омогућио да неовлашћено наоружан аутоматском пушком уђе у просторије затвора, а затим откључавањем и просторија у којој се налазило притворено десет цивила такозване група „ЈОКС“ које је оптужени Плавањац Јоја лишио живота, као и просторије у којој се налазио [REDACTED], а све на начин описан у изреци ове пресуде.

Оптужени Плавањац Јоја је поступао са директним умишљајем као извршилац, а оптужени Наранчић Здравко је био свестан, имајући у виду и околности овог догађаја, понашање оптуженог Јоје Плавањаца, да је уочио да је оптужени Јоја Плавањац у алкохолисаном стању, да може над притвореним лицима вршити насиље укључујући и убиства, па је на то пристао и описаним преузетим кривично-правним радњама створио услове и одложио препреке за извршење кривичног дела, чиме је помогао оптуженом Плавањац Јоји извршење кривичног дела, поступајући са евентуалним умишљајем као обликом виности.

Категорија ратних злочина подразумева разне облике нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила

међународног права. Ту категорију представљају тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права, како уговорног, тако и обичајног, а обавеза инкриминисања оваквих повреда предвиђена је, пре свега, Женевским конвенцијама од 12. августа 1949. године и Допунским протоколима уз наведене конвенције. Одлуком Народне скупштине бивша Федеративна Народна Република Југославија је 1950. године ратификовала је све четири Женевске конвенције, а одредбе ових конвенција, као и Допунских протокола, инкорпориране су у домаће законодавство.

Осим чињенице да је у току био рат, утврђена је и чињеница да је постојао унутрашњи оружани сукоб. Ова чињеница налагала је поштовање одредби Протокола II уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба. Чланом 4 овог Протокола предвиђене су основне гаранције и у ставу 1 је наведено да сва лица која не узимају директно учешће или лица која су престала да учествују у непријатељствима без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани. У ставу 2 наведено је, не дирајући у начелни карактер напред наведених одредаба, следећа дела против лица поменутих у ставу 1 јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту под а) насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи нарочито убиство и окрутност поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне. У члану 13 овог Протокола предвиђена је заштита цивилног становништва тако што је одређено одређено да цивилно становништво и појединци цивили уживају општу заштиту од опасности која проистиче из војних операција. Да би се спровела та заштита следећа правила биће поштована у свакој прилици: у ставу 2 наведено је да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада, забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом, а у ставу 3 је наведено да ће цивили уживати заштиту предвиђени овим делом уколико не узимају и за време док не узимају директно учешће у непријатељствима. Обзиром да су оптужени поступали супротно наведеним одредбама, ове одредбе из Другог додатног протокола унете су у диспозитив пресуде.

Правном оценом овако утврђеног чињеничног стања суд је нашао да су се у радњама оптуженог Јоје Плавањаца ближе описаним у изреци ове пресуде, стекла сва битна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, а у радњама оптуженог Здравка Наранчића сва битна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва помагањем из члана 142 став 1 у вези члана 24 КЗСРЈ.

Применом блажег закона по учиниоце, а што је Кривични закон СРЈ из 1993. године, суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције оптуженима, а полазећи од опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 5 став 2 КЗ СРЈ и сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ, ценио све околности прописане одредбама члана 41 КЗ СРЈ од којих зависи врста и висина кривичне санкције.

Као олакшавајуће околности на страни оптуженог Јоје Плавањаца, суд је ценио да је оптужени Јоја Плавањац породичан човек, [REDACTED], а цењен је и протек времена од извршења кривичног дела.

Као олакшавајуће околности на страни оптуженог Здравка Наранчића, суд је ценио да оптужени [REDACTED], цењен је и протек времена од извршења

кривичног дела, а на страни обојице оптужених, цењена је количина криминалне активности, а у односу на оптуженог Наранчић Здравка да је кривично дело извршио помагањем.

Полазежи од врсте и висине кривичне санкције за наведено кривично дело ценећи све наведене утврђене олакшавајуће околности окривљеног које су од значаја за врсту и висину кривичне санкције, као и отежавајућу околност која се односи на штетну последицу која је наступила у виду лишења живота више лица, суд је оптужене осудио на казне затвора као у изреци ове пресуде налазећи да се само оваквом врстом и висином кривичне санкције може остварити сврха кажњавања, односно специјалне и генералне превенције.

Одлука о висини судског паушала донета је сходно дужини и трајању овог кривичног поступка, као и личним и материјалним приликама оптужених, а обзиром да суд није поседовао све податке за одлуку о трошковима кривичног поступка, иста ће бити донета накнадно посебним решењем.

Оштећени су упућени на парницу ради остварења имовинско-правног захтева, обзиром да током овог кривичног поступка висина имовинско-правног захтева није опредељена.

Против ове пресуде може се изјавити жалба Апелационом суду у Београду у року од 15 дана, а преко овог суда.

Да ли неко тражи продужење рока за изјављивање жалбе? Не тражи нико.

Објављивање пресуде довршено у 15 и 12 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА